

Randers Bykor

Firklang

15. årgang

September 2014

Nr. 3

101

Decibel

i

*Under-
værket*

Firklang: Medlemsblad for Randers Bykor

Bladet udkommer på Randers Bykors hjemmeside: www.randersbykor.dk og bliver desuden sendt som mail til korets medlemmer. Har et medlem ikke en mailadresse, kan man henvende sig til redaktøren.

Redigering og layout: Inger Schnetler

Foto: Grethe Kyvsgaard
I. Schnetler

Næste nummer af Firklang er planlagt til at udkomme ultimo december 2014. Jeg håber, at korets medlemmer vil bidrage med indlæg til vores fælles blad og beder jer sende dem til adressen inger@schnetler.dk. Deadline: Mandag den 8. december.

Indholdsfortegnelse:

<i>Koncert på Plænen:</i>	<i>Side</i>	<i>3</i>
<i>Sommerkoncert i Sct. Mortens Kirke:</i>	-	5
<i>101 Decibel:</i>	-	6
<i>Sondering i Krakow:</i>	-	7
<i>Hilsen fra Hanna:</i>	-	12

Koncert på Plænen

Af: Inger Schnetler

Har man sagt København, sol og sommer, følger uvilkårligt ordet Tivoli efter. I forbindelse med nogle ærinder i hovedstadsområdet havde vi om aftenen tirsdag den 5. august lejlighed til at gå en tur i Tivoli. Vi havde i forvejen undersøgt, hvad Tivoli kunne byde på netop denne aften, og til vores store glæde opdagede vi, at de to musicalstjerner Louise Fribo og Christian Berg skulle optræde på Plænen kl. 17. Begge har på det sidste fået særdeles flotte roser med på vejen for deres medvirken i Love Never Dies på Det Ny Teater. Tidspunktet for koncerten var lidt tidligt i forhold til det, vi skulle nå, men det lykkedes os at sætte os godt til rette på de sidste to ledige stole foran scenen et par minutter før, koncerten skulle begynde.

Tivolis eget orkester under ledelse af Flemming Vistisen lagde ud med musik af H. C. Lumbye, og den rigtige tivolistemning indfandt sig straks.

Derefter kom Louise Fribo veloplagt ind på scenen og sang Kai Normann Andersens Musens sang fra Mød mig på Cassiopeia. Sangen sluttede, som det sig hør og bør, med det kendte suk på det rette sted.

Louise Fribo på Plænen i Tivoli.

Derefter var det Christian Bergs tur, og han sang Anthem fra musicalen Chess.

De to solister optrådte sammen i Den allersidste dans, som også er fra Mød mig på Cassiopeia.

Nu var det orkesterets tur til at underholde alene uden solister, og her hørte vi et flot potpourri over musikken til Leonard Bernsteins West Side Story.

Louise Fribo kom på scenen igen med Over the Rainbow af Harold Arlen, og Christian Berg tog over med Your song af Elton John.

Et potpourri over musik til musicalen Sunset Boulevard fulgte derefter.

Louise Fribo viste sit store, fulde og flotte register i Think of me fra Phantom of the Opera, komponeret af Andrew Lloyd Webber.

Koncerten sluttede på smukkeste vis med begge solister på scenen i nummeret You and I af John Legend.

Både på scenen og blandt publikum fornemmede man den gode stemning.

Det er intet mindre end helse for sjælen at kunne sætte sig godt til rette og nyde sådan en dejlig koncert med den fine vekslen mellem et velspillende orkester og to stjernesolister. Især nød jeg Louise Fribos smukke stemme og flotte og tydelige tekstudtale. Mange sangere og også tv-journalister kunne have stor gavn af at lytte til hende og måske gøre hende kunsten efter, at synge og tale, så man både kan høre og forstå ordene.

I skrivende stund ser jeg med stor forventning frem til, at Louise Fribo i nær fremtid skal optræde som solist sammen med Randers Bykor til sommerkoncerten i Sct. Mortens Kirke.

Sommerkoncert i Sct. Mortens Kirke

Af: Inger Schnetler

Randers Ugen, Randers Bykor, Sct. Mortens Kirke, koncert, her er vi ved traditionerne.

Lørdag den 16. august 2014 kl. 11 fandt Randers Bykors traditionsrige koncert i Sct. Mortens Kirke sted under overskriften "Sommer Klassisk". En af traditionerne er, at koret ved denne koncert optræder sammen med en professionel solist. I år var solisten Louise Fribo, som i efteråret 2013 høstede stort bifald og mange rosende ord, da hun optrådte sammen med koret ved koncerterne i San Rufino Katedralen i Assisi.

Louise Fribo sammen med Randers Bykor.

Sct. Mortens Kirkes særdeles velspillende organist Christian Præstholt akkompagnerede på orgel og klaver de numre, som der var musikledsagelse til, og desuden spillede han også til fællessalmen Til himlene rækker din miskundhed, Gud, som han derefter i eget arrangement spillede en smuk orgelkorale over.

Randers Bykors dirigent Niels Bastrup havde sammensat et varieret program, hvor der var gjort plads og rum til alle medvirkende.

Koret startede med folkevisen En yndig og frydefuld sommertid, arrangeret af Søren Birch, og derefter fulgte sammen med Louise Fribo W. A. Mozarts Laudate Dominum fra Vesper KV. 339. Louise Fribo fortsatte med Alleluia fra Exultate Jubilate, KV. 165 også af Mozart.

Nat turen, et digt af Morten Nielsen, var sat i musik af Niels Bastrup i en a capella udgave og programmets næste nummer.

Efter fællessang og orgelkoral sang koret og Louise Fribo Edvard Griegs Våren, og Louise Fribo fortsatte med Solveigs sang af samme komponist.

Koret sang alene Hugo Alfvéns Stemning, og kor og solister var sammen i Edward Elgars Ave verum.

Louise Fribo sang Sebastians I Danmark er jeg født, og koncerten sluttede med, at alle medvirkende forenede sig i den storslåede Francesco Mio fra oratoriet Frans af Assisi - Guds gøgler af Tove Lind og Tommy Jervidal i arrangement af Anders Barfoed.

Efter en vellykket koncert, hvor alle ydede deres bedste, men især solisten kastede ekstra glans over det hele, var der fortjente blomster til Louise Fribo, Christian Præstholt og Niels Bastrup, og det talrige publikum kvitterede for en god oplevelse med stående applaus.

101 Decibel

Af: Inger Schnetler

Fredag den 12. september rykkede kulturen ind i private hjem i Randers. Man kunne tilmelde sig og få en kulturel oplevelse i eget hjem med besøg af såvel professionelle kunstnere som gode amatører inden for så forskellige genrer som musik, teater, udstillinger og workshops, ja kun fantasien kunne sætte grænser for, hvilken oplevelse man kunne få inden for hjemmets fire vægge. Som afslutning på dette store kulturarrangement blev værket 101 Decibel opført i Underværket kl. 22.

I værket 101 Decibel, der er komponeret af David og John Riddell, far og søn, mødte det klassiske orkester - Randers Kammerorkester under ledelse af David Riddell sammen med 130 sangere fra Korby Randers - den moderne elektroniske musik - repræsenteret ved bandet Støjzonen, hvor John Riddell spiller laptop og synthesizer. Randers Kammerorkester og koret optrådte i Gaden, mens Støjzonen spillede i et andet lokale. David Riddell koordinerede musikken fra de to steder ved hjælp af click-trash i øret, og lyden fra Støjzonen blev sendt ud til publikum via højttalere, mens kor og orkester var forstærket ved hjælp af mikrofoner. Publikum sad og stod foran kammerorkesteret og koret, mens Støjzonens musikalske optræden kunne ses i et stort lysshow på skærme ophængt bag koret. For Kammerorkesteret og korsangerne krævede det stor koncentration og præcision at opføre værket, da man overhovedet ikke kunne støtte sig til lyden, men udelukkende til dirigentens direction. Han havde heller ingen mulighed for at trække nogle toner bare en brøkdel af et sekund, for så passede lyden ikke sammen med Støjzonens. Det var både udfordrende og spændende.

Et stort publikum havde fundet vej til Underværket om aftenen. For nogle var det afslutningen på nogle specielle kulturelle oplevelser, for andre var 101 Decibel dagens oplevelse.

Koncerten blev af publikum modtaget med stor begejstring. Den skepsis, som nogle måske havde på forhånd, faldt helt til jorden. Samspillet mellem alle de medvirkende fungerede, og man fik en spændende koncert med smukke musikalske passager og lyde og rytmer, der spillede sammen i en sammenhæng, som man ikke er vant til at høre. Grænserne

mellem musikalske genrer blev nedbrudt, og på vej ud af døren kunne man fra tilhørerne høre ord som fantastisk, storslået, flot og imponerende.

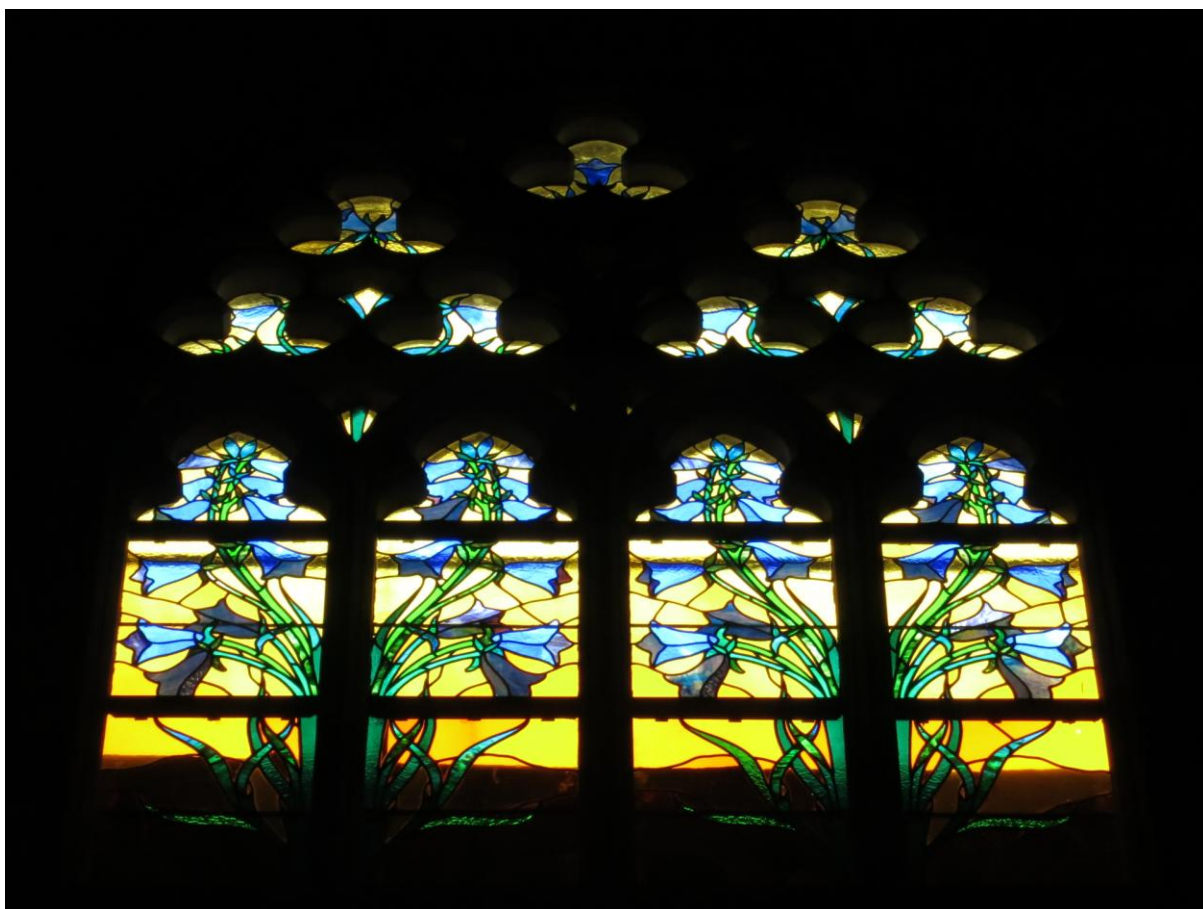
Sondering i Krakow

Af: Grethe Kyvsgård

Efter Hanna's mail om, at hendes kor, Dominanta, var interesseret i at lave Frans af Assisi – God's Troubadour sammen med os i Krakow, var Per fyr og flamme for at komme derned. Møder blev aftalt, fly bestilt (Norwegian: Ålborg – København – Krakow) og "Turen går til Polen" lånt på biblioteket. Og så stod vi pludselig i Krakow sidst i august i silende regn og kulde, så vi måtte svøbe os i tæpper og sidde under varmelamper på én af de mange udendørs restauranter på den livlige markedsplads midt i gamle Krakow. Rynek Glówny hedder den smukke markedsplads, på hvis midte Sukkienice, klædehallerne fra 1500-tallet, ligger side om side med tårnet fra det gamle rådhus. Udover besøg i de mange boder i hallerne, skal man unde sig at kigge ind i de mange små og større caféer eller restauranter, som omkranser pladsen. Nogle er bevaret i den mest bedårende wienercafé-stil fra 18-1900-tallet, andre med plads til gæsterne i kældre med buede lofter og interiør og ånd fra middelalderen. Stemningsfuldt, eksklusivt - og dyrt! En grzybowa - en svampesuppe hældt dampende varm ned i en udhulet kæmpebolle – var dog overkommelig i pris og super god og mættende på denne kolde dag! Prisen på vin er eksorbitant, men polsk øl er billigt og yderst velsmagende! Vores foretrukne mærke blev "Perla".

Men vi havde spændende opgaver for os og gik på andendagen – stadig i silende regn – på opdagelse i nogle af de 21 kirker, der ligger i den gamle bydel. I hele Krakow ligger der efter sigende mere end 100 kirker! Det er katolsk område, og især efter kommunismens

fald har religionen fået lov til at udfolde sig i al sin pragt. Kirkerne er med masser af udsmykninger, altre, malerier og andet, som vi i protestantiske kirker ikke kender til. På vores runde fandt vi faktisk ikke én kirke, hvorm vi tænkte: Yes! Her er kirken til vores koncert! Franciskanerkirken stod dog især undertegnedes hjerte nær, dels p.gr.a. navnet og billedet af Frans på korets yderside, dvs. at det kun kunne ses udefra, dels p.gr.a. den overraskende udsmykning. Kirken er bygget i 1200-tallet, men brændte i 1850 og blev så beskadiget, at man besluttede at genopbygge den. Kunstneren Stanislaw Wyspiansky fik frie hænder til renoveringen, og da han var én af foregangsmændene inden for "mloda polska", den polske udgave af jugendbevægelsen, gennemførte han udsmykningen med mønstre, farver og glasmosaikker, som er i kontrast til bygningens 1200-tal-stil, men som er dybt betagende at kigge på.

Et vindue i Franciskanerkirken.

En enkelt anden kirke, som faktisk lå lige uden for den gamle bydel, fandt vi, kunne være velegnet til vores formål, Bernadynska-kirken. Kirkerummet var fint og velproportioneret, der var en god akustik à la St. Mortens Kirke, der var plads til et rimeligt antal publikum - og, opdagede vi, kirken havde tætte relationer til Frans og Clara, idet Bernadotte-munkeordenen (måske hedder det noget andet...) er en variation af, men inspireret af Franciskaner-ordenen. Og i kirkens kor var alteret flankeret af to store træfigurer plus malerier af Frans og Clara! Er der noget at sige til, at vi var solgt på stedet?! Vi opsøgte munkene, som bor i kirkens kloster, og fandt en engelsktalende, smilende overordnet, som med et stort grin sagde "No!", da vi fortalte om vores ærinde og spurgte om muligheden for

at låne kirken til en koncert. Den storsmilende munk blev dog blødgjort en smule og lovede at ville se på det, hvis vi sendte et skriftligt udspil.

I "Turen går til Polen" havde vi læst om "Arka Pana", en kirke i bydelen Nowa Huta. Denne bydel blev bygget først i 1950'erne som en kommunistisk mønsterby med masser af lejeboliger i beton-etagebyggeri beliggende i enklaver mellem brede boulevarder, der var velegnede til militærparader og lign. Der er masser af grønne områder mellem bygningerne, og det blev attraktive boliger for de tusindvis af unge, arbejdsløse mænd fra landet, som fik ansættelse ved byggerierne og senere på stålværket, som samtidig blev opført i Nowa Huta. Efter kommunistisk princip blev der ikke bygget kirker i området, men da de unge fra landet havde behov for og var vant til at have kirken som samlingspunkt, søgte de om lov til selv at bygge én. Mange års kommunistisk bureaukrati og tovtrækkeri resulterede langt om længe i en tilladelse, og byggeriet startede i 1967.

Beboerne i Nowa Huta fik ingen støtte fra det kommunistiske styre og brugte deres fritid og tiloversblevne og forhåndenværende materialer på byggeriet, der stod på i ti år indtil indvielsen i 1977. Materialerne er glas, stål, træ, beton – og en sten fra månen! - og resultatet er et usædvanligt stykke arkitektur med unik sammensat planløsning og udsmykning og med masser af symbolik. F.eks. er kirkens tag udformet som en træbåd, en redningsplanke midt i beton-havet. Deraf navnet, Arka Pana, Herrens Ark.

Den spændende historie og lysten til at se en anderledes kirke motiverede os til at finde ud af det umiddelbart lidt besværlige sporvognssystem (senere var det ikke så svært!) og køre den ½ time gennem byen uden for murene til Nowa Huta. Polakker kan umiddelbart virke lidt reserverede, men spørger man dem om hjælp eller råd, er de bare så venlige og hjælpsomme. Således også den unge pige, som viste os det rigtige sted at stå af, hvorefter det var en smal sag at finde kirken. Og da først vi var indenfor og måbende havde set op og ned og rundt, kastede vi blot et enkelt blik på hinanden: Her er den! Her er kirken til vores koncert!

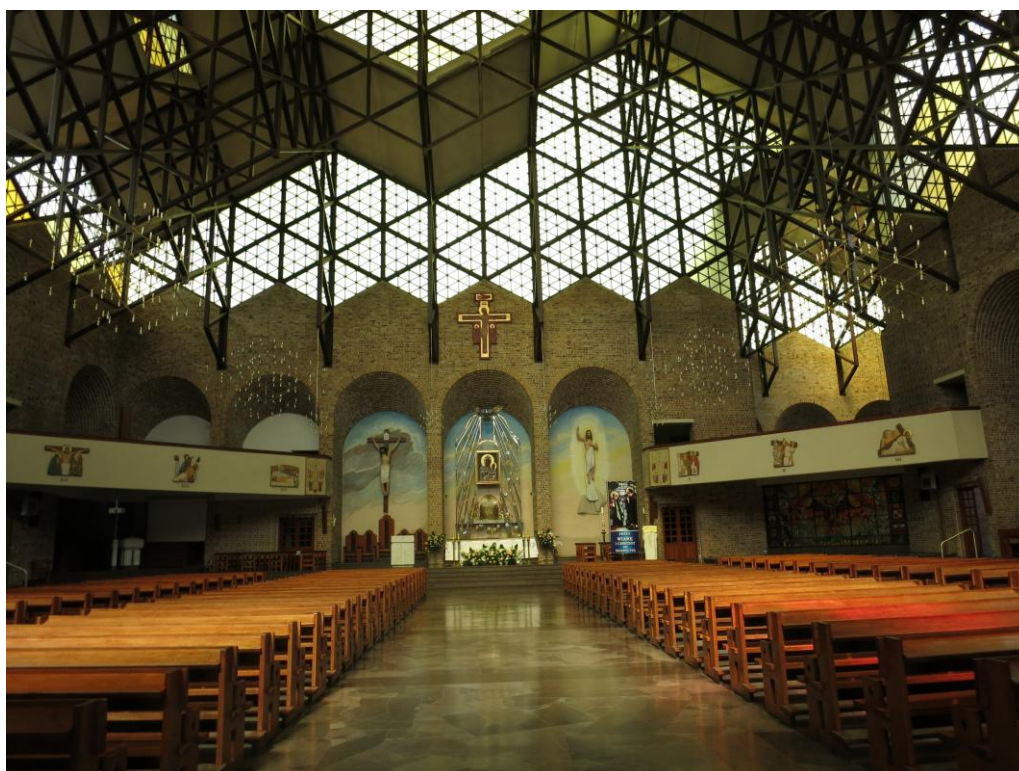

Arka Pana.

*Det er et kors,
som ligner
masten på
skibet.*

Om aftenen mødtes vi med Hanna, Margaret, som er dirigent i Dominanta, og et bestyrelsesmedlem fra koret. Hanna var en meget stor hjælp både med oversættelse dansk-engelsk-polsk og med mødeledelse, så vi holdt os på sporet indenfor den berammede tid. Hanna skrev også referat fra mødet, og vi har stor tiltro til hendes evner som vores Krakow-kontaktperson i det videre arbejde med arrangementerne. Vi gennemgik tankerne omkring afholdelse af to-tre koncerter lignende dem, vi havde i Assisi, muligheden for at bruge musikere fra Krakow, muligheden for at finde lokale solister til de roller, vi mangler, m.m.m. Der er mange detaljer i sådan et arrangement! Økonomien kom vi naturligvis også ind på, og Margaret var tæt på at få teen galt i halsen, da vi fortalte om det foreløbige budget! I Polen er man vant til at få meget mere fra det offentlige, bare et eksempel som køb af noderne ville volde problemer, hvis Dominanta eller korets enkeltmedlemmer selv skulle betale for dem. Men overordnet var Margaret og hendes bestyrelsesmedlem positive overfor projektet, og de har lokale fif, kontakter og kender veje, som kan åbne døre og gøre ting mulige, som ville være meget besværlige og tage lang, lang tid for os at gennemføre. Og der er vel ikke noget at sige til, at det er lidt overvældende for Dominanta, når sådan et par fremmede danskere kommer brusende og slynger om sig med astronomiske budgetter, som vi så forventer, de skal kaste sig hovedkulds ind i.....

Sjovt nok foreslog Margaret selv Arka Pana som en mulighed for afholdelse af en koncert - uden først at få kendskab til vores begejstring for kirken. Margaret nævnte en anden kirke i Nowa Huta, som hun kunne se som en mulighed, Szklane Domy Church, også kaldet Our Lady of Chestokowa. Hanna var ikke begejstret, fordi hun holder mest af de gamle kirker, men vores nysgerrighed blev vakt, og næste dag tog vi endnu engang sporvognen til Nowa Huta. Og fandt endnu en fantastisk kirke, kæmpestor, moderne (indviet i 1995), særegen arkitektur og udsmykning, super akustik - superlativerne stod i kø! Efter sigende kan denne kirke rumme 2000 mennesker, mens Arke Papa kan rumme knapt 1000. Per's hjernevindinger kalkulerede lynhurtigt, og han sagde resolut: Det her gør vi!

Det indre af Szklana-kirken.

Under vores ophold i Krakow blev Per ringet op af formanden, Gitte, fra Harperne. "Vi er klar!" var beskeden fra hende efter at koret havde vendt muligheden for at tage med os til Krakow til endnu et par opførelser af Frans af Assisi – God's Troubadour. Når så mange mennesker skal af sted, skal der reserveres hotel i ret god tid, så vi havde også planlagt besøg på nogle i forvejen udvalgte hoteller. Ofte kan det være svært at vælge alene ud fra internettets beskrivelser af hotellerne, og vore ønsker om øvelokale, morgenmadsrestaurant, beliggenhed og uhåndgribelige ting som personalets service, hotellets atmosfære og lign. bedømmes nu engang bedst ved at aflægge et besøg. Endnu engang var vi ikke i tvivl, da vi besøgte Hotel Campanilla, som ligger lige op ad den park, der løber som et grønt bælte næsten hele vejen rundt om den gamle bydel.

På vore 5 Krakow-dage fik vi tid til at besøge andet end kirker og hoteller, og der er meget at se på. Efter at regnen hørte op, og det blev vidunderligt sensommervejr, valgte vi at vandre meget omkring for at fornemme stemningen på gader og pladser, sætte os på én af de hundredvis af caféer, kigge på de mange gadeoptrædende. Det gamle jødiske kvarter, Kazimierz, er på trods af dets tragiske historie blevet et hyggeligt og stemningsfuldt område med masser af caféer med kosher-mad og almindelig mad. Der er mindre hektisk her end på markedspladsen, i alt fald om dagen - det siges, at der bliver fest og ballade om aftenen! I det nye jødiske kvarter, Podgórze, på den anden side af floden besøgte vi Bohaterów Getta (Ghettoens Hertes Plads), en mindeplads for de ca. 18.000 jøder, der fra denne plads blev deporteret til Auschwitz. Pladsens udsmykning er tomme stole. I gåafstand fra pladsen ligger Oskar Schindlers Emaljefabrik, som blev verdenskendt efter Spielbergs film. Den har en overraskende omfattende udstilling og gennemgang af jødernes gribende historie i Krakow. Bestemt et besøg værd.

Fra Krakow arrangerer adskillige agenter ture til Kz-lejrene Auschwitz-Birkenau. Jeg har været der for nogle år siden, og jeg oplevede det meget barskt og dybt rystende. Jeg havde min dengang 20 årige søn med, og heller ikke han har glemt de indtryk, besøget gjorde. Begge er vi glade for, at vi tog derud, fordi vi på en måde, som jeg ikke har oplevet i andre Holocaust-sammenhænge, fik beretning om det ufattelige, som verden aldrig må glemme kan ske, når en psykopatisk forfører får frit spil. Per og jeg valgte ikke at besøge lejrene denne gang, men diskuterede, om vi på vores eventuelle tur til Krakow om et års tid skal forsøge at arrangere en fælles tur derud.

Et helt anderledes udflugtsmål, som vi heller ikke besøgte denne gang, kunne være saltminen i Wieliczka, ca. ½ times kørsel fra Krakow. I den nu nedlagte mine er der et utroligt galleri af saltskulpturer, udhugget af minearbejderne, hvilket har placeret minen på UNESCO's verdenskulturarvsliste. I adskillige etagers dybde under jordoverfladen er der oven i købet en katedral, hvor alt interiør, selv krystallerne i lysekronerne, er udhugget i salt. Der holdes lejlighedsvis stadig gudstjeneste i katedralen, og måske kunne vi gi' et lille nummer fra God's Troubadour - selvom akustikken ikke skulle være den bedste.

Det kunne være interessant at høre kormedlemmernes mening om eventuelle udflugter til disse steder.

Hjemme i Randers igen går arbejdet videre med at arrangere, forhandle, træffe valg, samarbejde med både bestyrelser og enkeltpersoner såvel herhjemme som i Polen og

skrive masser af e-mails – kort sagt: holde gryden i kog. I skrivende stund har Margaret ikke meldt klart ud, om Dominanta er med eller ej, så det er ret spændende!

Vi er i alt fald to, der håber, at det kan lykkes for os alle at komme en tur til smukke og stemningsfulde Krakow sammen! Vi tror, I vil kunne li' det!

De er stadig i gadebilledet, de små Trabanter.

Hilsen fra Hanna.

Af: Grethe Kyvsgård.

Hanna og hendes mand, Pawel, valgte Danmark, da Hanna som led i sin uddannelse indenfor "Urban Planning" skulle på et praktik- og arbejdsophold i udlandet. Skønt Hannas arbejde kom til at ligge i Ålborg, valgte parret at bosætte sig i Randers i de par år, opholdet varede. Pawel fik job som it-ekspert i Boligportalen, og Hanna fandt frem til Randers Bykor, hvis repertoire passede godt til det, hun kendte fra sit eget kor hjemme i Krakow i Polen.

Med sin altid glade og ligefremme måde at møde sine medmennesker på, trådte Hanna lynhurtigt ind i vore hjerter og fik god kontakt til rigtig mange kormedlemmer. Hun var med

til flere koncerter, lærte sig imponerende flot dansk, var nysgerrig på den gode måde - og vi var flere kvinder i bedstemor alderen, der tog hende til vore hjerter, da hun mod slutningen af sit Danmarks-ophold fortalte, at hun var gravid.

Formand Per fik ind imellem også en god snak med Hanna, og øjnede en mulighed for nærmere kontakt til hendes Krakow-kor, Dominanta, hvilket Hanna lovede at arbejde videre med, når hun var vendt hjem til Polen. Hanna og Pawel rejste hjem midt i december 2013, og sidst i januar 2014 fik vi hilsen fra hende med billede af parret og deres nyfødte søn, Tomek.

Som nybagte forældre er der som bekendt nok at se til, og det blev først i juni måned, at vi igen fik nærmere kontakt med Hanna. Den lille Tomek var syg og megen tid gik med en delhospitalsindlæggelser, operation af det lille menneske og pasning og pleje af ham. "Please pray for him!" skrev Hanna i en mail, som nok kunne fremkalde en lille klump i halsen.

Men Hanna havde alligevel haft overskud til at tale med Dominanta's korleder, Margaret, og kunne berette, at koret meget gerne ville være med til at lave noget sammen med os i Krakow - helst Guds Gøgler, som Hanna havde lært at kende under sin sang i Bykoret! Og så var Per fyr og flamme! Hanna fik formidlet en aftale om et møde mellem Per og Margaret, og vi tog af sted til Krakow. Allerede den første aften havde Hanna og Pawel fået billetter til os alle fire til en smuk strygekvartet-koncert, som foregik i en klostergang i forbindelse med Franciskanerkirken, og vi fornemmede den høje standard, som gælder, når man giver koncert i Krakow.

Det er altid dejligt at få gaver.

Hanna fortalte efterfølgende, at Tomek havde det meget bedre nu og var begyndt at spise normalt. Den lille stakkel havde haft mavemundsforsnævring og gylpede al mad op. Sondemad og operation og vanvittige kvaler for de nybagte forældre var nu godt overstået, men naturligvis var de meget opmærksomme på at passe spisetiderne for Tomek, så han kunne tage på og vokse sig stor og stærk.

Hanna har endnu barselsorlov og har været så optaget af Tomek, at der ikke rigtig har været overskud til at tænke på fremtidigt job, mens Pawel har beholdt sit job hos Boligportalen og passer det fra Krakow. Parret har det godt, har en lejlighed forholdsvis tæt på centrum, men søger dog om én i lidt grønnere områder. De har en lille bil og virker glade og harmoniske. Tomek er en vågen og tillidsfuld lille fyr, der har let til smil både med munden og med de smukkeste himmelblå øjne!

Mor og søn.

Per og jeg nød godt af samværet med Hanna, Pawel og Tomek, og vi er dem meget taknemmelige for deres - især Hannas - hjælp i vores projekt "Frans of Assisi - God's Troubadour"- Krakow.

Samarbejdet er indtil videre rigtig lovende, og vi glæder os meget til gensyn med dem!

Og Hanna bad os hilse alle i Randers Bykor rigtig mange gange!